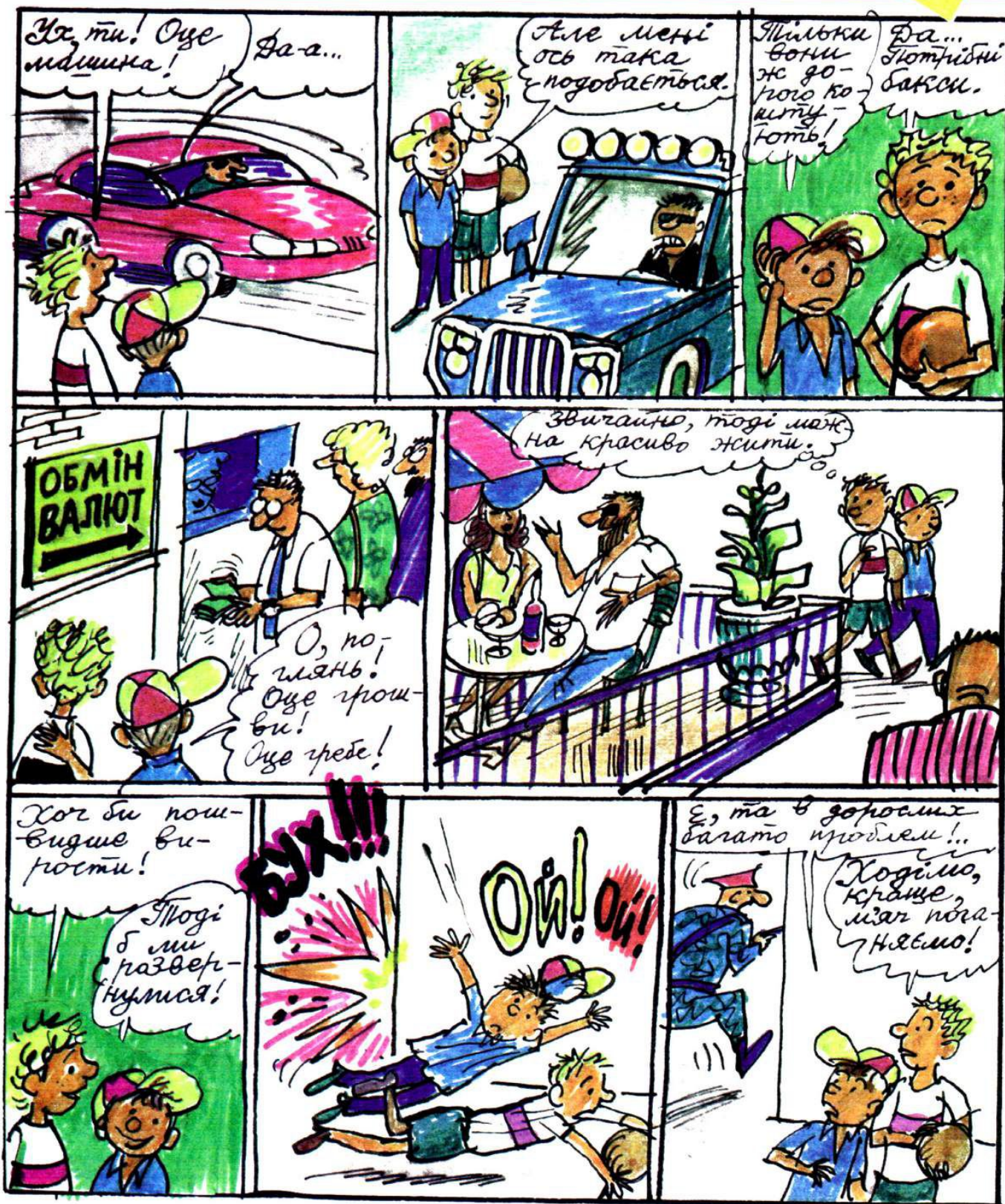

ПЕРУЕНЯ

Весела газета для дітей

ЯК ТИГРА ДРЕСИРУВАЛИ

Усі ми чули, що Денис завів собі тигра і дресує його. Але були впевнені, що то все — вигадки. Хоча Катя Загулько присягалася, що сама бачила, як тигр гуляв біля Денисового будинку. Про всяк випадок до того будинку ми наблизилися не наважувались, але все одно Дениса називали брехуном.

— От ви мені не вірите, — ображався хлопець. — Дайте, я вам тигра свого продемонструю.

Порадилися ми і вирішили: підійдемо до вікна, хай він хоч крізь скло нам його покаже. Зібралися біля будинку, чекаємо. Коли мати Дениса вийшла і в хату нас запрошує:

— Денис просив передати, що він зараз тигра готує, отже заходьте.

Чесно кажучи, кожному з нас стало не по собі. Ми були вже ладні оглядини цієї звірюки на інший раз пере-

нести. Але незручно було свій страх показувати — пішли. Сіли хто де, чекаємо.

Виходить Денис, посміхається.

— Не бійтеся, — каже, — тигр у мене мирний. Головне тільки — не дратувати його.

— Мама! — зойкнула Ніна і затулила обличчя руками.

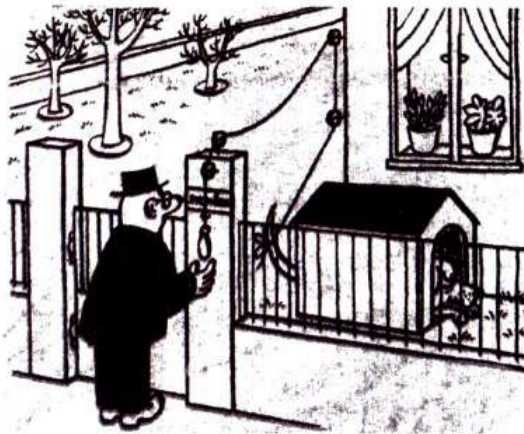
— Тигр, тигр, — покликав Денис. І у всіх душа забігла в п'яти.

У кімнату вбіг... кіт і злякано глянув на нас.

— Оце і є Тигр, — пояснив Денис. — Так ми kota вирішили назвати. І зараз ви переконаєтесь: я не брешу, коли розповідаю, що мій Тигр уміє. Оце трохи з ним потренуюся і в Київ поїду до цирку. Я впевнений, що ми з Тигром врешті-решт будемо виступати на арені...

Зоя ЛОМАКО,
семикласниця.

м. Житомир.

ХТО В КОГО?

У Миколи і Володимира твори виявились однаковими. Слово в слово.

— Що мені з вами робити? — залишила їх учителька після уроків. — Давайте зізнавайтесь — хто в кого списав?

— Я у Володі не списував, — твердо сказав Микола.

— А я у Миколи не списував, — не менш твердо мовив Володя.

— Не люблю, коли брешуть, бо такого не буває, — наполягала вчителька, — якщо твори однакові, отже хтось у когось списав. Я мушу обом поставити двійки, а це буде несправедливо. Бо хтось з вас таки його написав.

— Правильно, несправедливо, — підтвердив Микола. — Бо ми один у одного не списували, — додав Володимир.

— Тоді зробимо так, — вирішила вчителька, — я залишаю вас у школі і ви в моїй присутності пишете твір, тему якого я скажу. Згода?

— Згода, — сказав Микола.

— Тільки одне до вас прохання, — мовив Володимир, — хай з нами ще Валя Зотова твір пише.

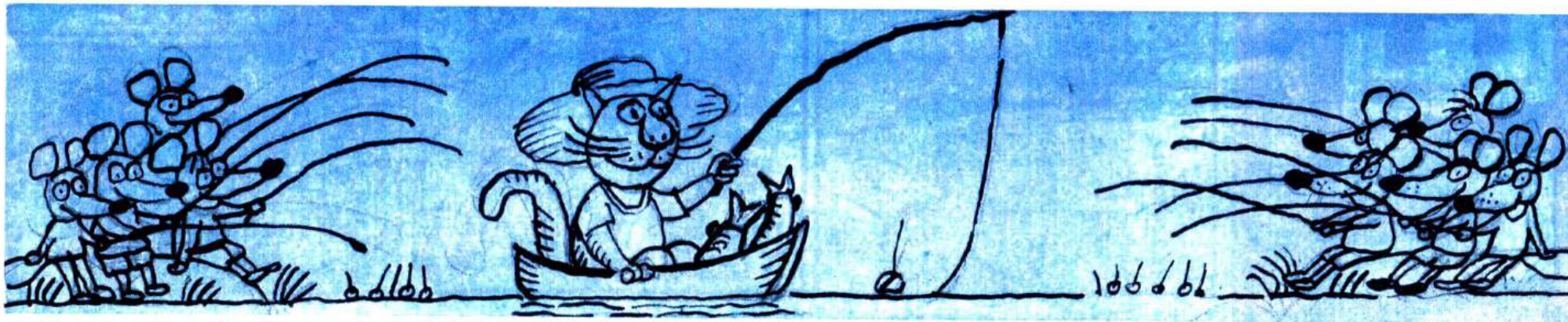
— А-а-а, — сказала вчителька, — тепер я вас зрозуміла. І як же я раніше не здогадалась!

Вона дістала з портфеля твір Валі Зотової й почала його читати.

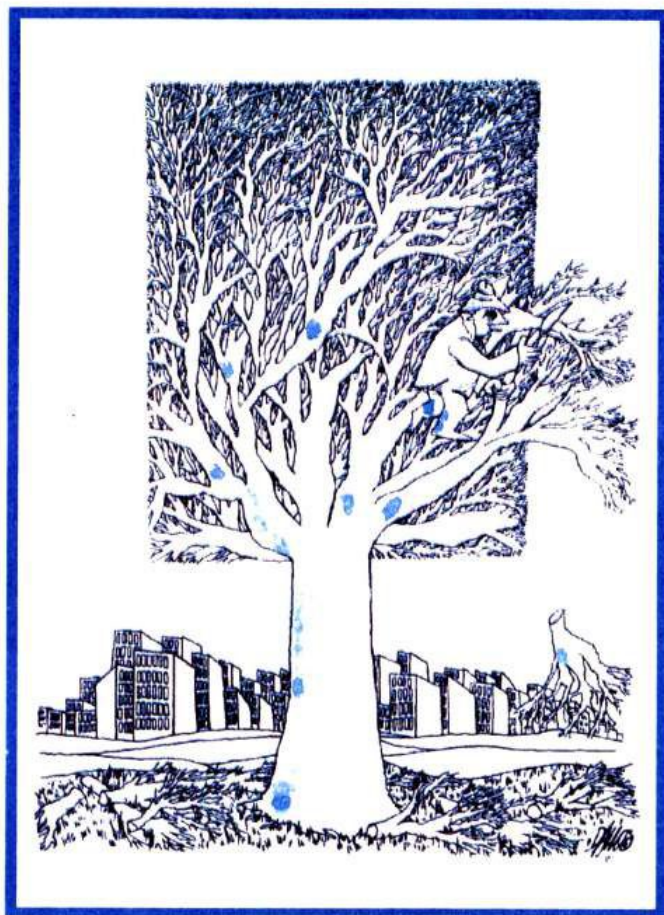
— Виявляється, ви обидва списали у Валі?

— Так, — зізнався Микола, — ми не брехали, коли казали, що не списували один у одного. Як бачите, ми люди чесні.

В. ДЕРЕЗА.

Дорогі читачі!
 Якщо ви забули
 передплатити
 газету «Перчєня»
 на друге півріччя,
 не засмучуйтесь.
 Ви можете це зробити
 в найближчому
 поштовому відділенні.
 Залишайтеся з нами –
 і веселий настрій
 вам гарантовано.
 Передплатний індекс – 33617.

Секрет щоробності

3

До мене, тепер уже досвідченого актора, часто звертаються юні виконавці гумористичних творів за порадою: як позбутися почуття страху? Якого страху, думаю, зрозуміло. Страху перед глядачем. Я був свідком того, як мужні, сміливі люди виходили на сцену і цей страх сковував їхні руки, а язик їхній робився дерев'яним. Ми всі актори через це пройшли. Все у тебе чудово виходить, поки не опиняєшся сам на сам перед глядачами. І тут відчуваєш, як у тебе підкошуються ноги, як німіють губи, як голос стає чужим — сам себе не пізнаєш.

Як же позбутися цього? Адже читати гумореску або байку, розповідати анекдот чи ус-

мішку зі сцени і при цьому хвилюватися так, що в тебе все тремтить у середині, — повна гарантія провалу. Я, наприклад, що тільки не робив перед виступом, аби заспокоїтись. І займався самонавіюванням, і пив заспокійливі ліки — нічого не допомагало. Поки не послухався поради одного поважного актора.

Взявши на озброєння цю пораду, я одного разу вийшов на сцену і сказав:

— Дорогі мої глядачі, я дуже хвилююсь. Бачите, в мене он ноги трусяться, а язик від страху прилипає до піднебіння...

Усі засміялися і заплескали в долоні.

А я вже трохи сміливіше продовжую:

— Ви не уявляєте, як це страшно виступати перед вами, чекати вашої реакції. А раптом все, що я читатиму, вам видасться несмішним?

— Та не бійся! — хтось гукнув із залу.

Усі зааплодували, а мій страх, як рукою зняло. З тих пір я завжди починаю свій виступ цими словами:

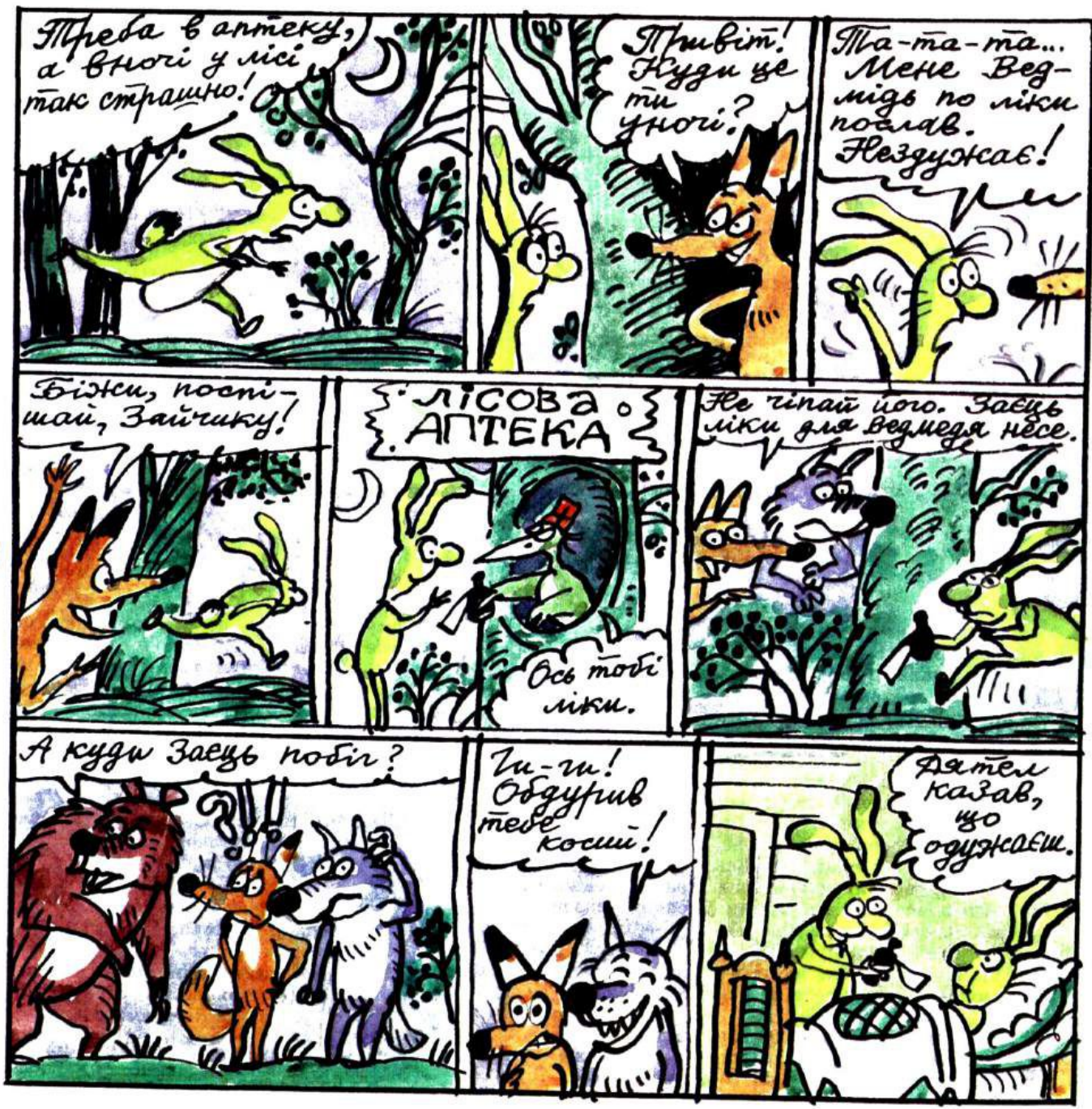
— Стою я перед вами і дуже хвилююсь.

І одразу після цих слів відчуваю, як страх відступає...

Дуже раджу тим, хто пробує свої сили у виступах на сцені, — починайте отак і зал завжди вас підтримає...

Т. З. ЛЯХОВЕЦЬКИЙ,
 заслужений артист України.

Метиковані загадки і несподівані відгадки

— Смачненьке яблучко? — спитав дідусь Ладим свого онука Андрійка, який з присорбком їв великий червоний помідор.

— Яке яблучко? — здивувався Андрійко. — Це ж помідор! Хіба ви не бачите?

— Бачу. Тому й питаю — смачненьке яблучко? — усміхнувся дідусь.

— Та не яб-лу-ко це! По-мі-дор! — з притиском сказав Андрійко. — От вічно ви мене розігруєте!

— Не розігрую я, а кажу, що це яблучко. І навіть не просто яблучко, а золоте яблучко. Фрукт. А ти, мабуть, скажеш, овоч.

— Авжеж овоч!

— Ну, тут ще можна посперечатися. Бо він з цього приводу має судимість.

— Хто має судимість? Помідор?

— Помідор.

— Ну, ви, діду, ще скажіть, що він із тюрми втік!

— З тюрми не тікав, а от судимість має.

— От, їй-Богу! Зовсім мене заплутали. Здаюся! Кажіть уже, що ви вчили про помідор!

— Ну, по-перше, щодо назви. Назва «помідор» почала гуляти по світу з Італії. Італійською мовою «помідор» — «золоте яблучко».

— А чому золоте? Помідори ж червоні.

— Є й жовті помідори. Саме цей сорт і дав назву помідорові. А взагалі батьківщина помідорів — Південна Америка. В Перу, Болівії, Еквадорі й зараз зустрічаються дикі помідори, або як їх ще називають, томати. А в Європі вони з'явилися після того, як Колумб відкрив Америку. Спершу в Іспанії, Португалії... Але описані вперше були в Італії у 1555 році, тому й назву одержали італійську.

— А чому яблучко?

— Бо помідор — ягода, як і яблучко. Фрукт. Тому італійці його так і назвали.

— А що ви там говорили про судимість?

— Справа в тому, що в Америці правила торгівлі овочами і фруктами були не однакові. За біологічною природою, як я вже сказав, помідор — ягода, фрукт. Але вживають його всі, як овоч. І тому Верховний Суд Сполучених Штатів Америки змушений був у 1893 році винести вирок, спеціальне рішення, що визнавало помідор овочем. От тобі й судимість!

— Ти диви! — усміхнувся Андрійко. — Виявляється, навіть помідор може сісти на лаву підсудних. Тому, мабуть, він і червоний — від сорому.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Г Р А М О Т А

Кажуть, що дівчата не вміють тримати таємниці. Не вірте цьому. От, припустимо, Валя Громатько в цьому сенсі — хлопець і поруч з нею не стояти!

Коли ми з нею відпочивали у таборі «Промінь», якось під час купання в озері, хтось із хлопців крикнув:

— Дивись, Валька тоне!

Я в чому був — тенісці, шортах і кросовках — у воду стрибнув. Та плавець з мене нікудишній, щоб не сказати

більшого. Потрапив на глибину і почав по-собачому гребти. Тут Валя мене підхопила і до берега дотягла.

Виходимо ми вдвох, а до нас уже біжить вихователь Андрій Дмитрович. Обняв мене, руку тисне:

— Герой ти наш, — каже, — рятівник! Та таких, як ти, до нагороди представляти треба!

І справді наступного дня привселюдно, хоч як я відмовлявся, вручили мені грамоту

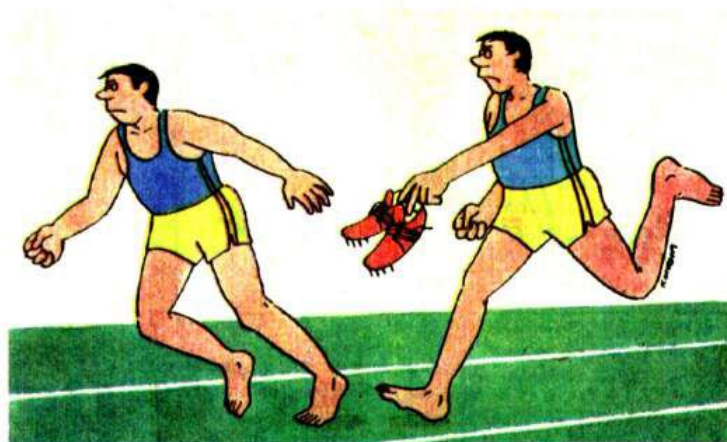
табору відпочинку за мужній вчинок. І треба Валі віддати належне — нікому і словом не проходила про те, як було насправді.

— Цією грамотою тебе треба нагородити, за те, що мене врятувала, — кажу дівчині. А вона у відповідь тільки сміється.

Щодо мене, так я б нагороджував таких, як Валя, за вміння, коли треба, тримати язик за зубами.

Дмитро П.,
семикласник.

Вінницька область.

ПОТІШНІ НОМЕРИ

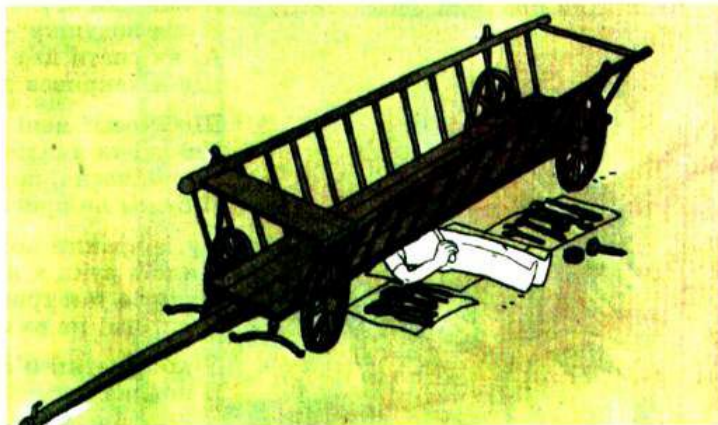
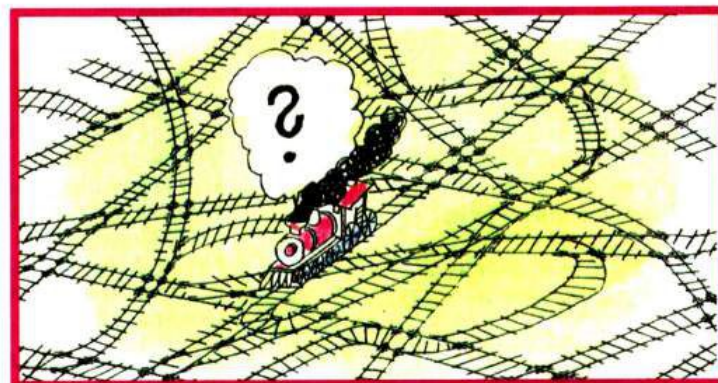
Хочу розповісти смішний випадок, що трапився на останніх уроках перед канікулами. Є в нашому класі двоє нерозлучних друзів — Ігор і Сергій. І ось що вони придумали. На двох папірцях понаписували під номерами всі нецензурні слова, що знали. І от під час уроку Ігор Сергієві пише записку, в якій усього два слова: ти номер такий-то. А той йому у відповідь теж у записці якийсь номер присилає. Обидва регочуться, аж за животи хапаються.

Кілька їхніх записок вчителька математики перехопила. Але в чому річ, здогадатися не могла. І от під час контрольної роботи Ігор помилково поклав аркуш з номерами в свою роботу. Вчителька, як побачила, як прочитала, що під тими номерами написано, то примусила Ігоря вийти до дошки і всі ті слова під відповідними номерами на дошці написати.

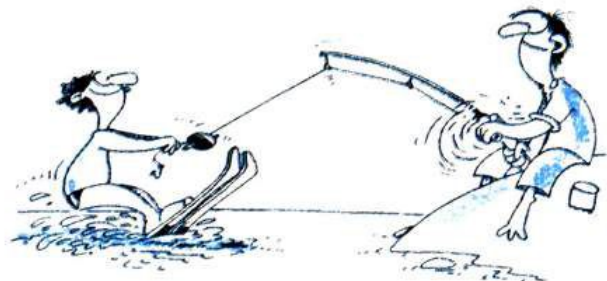
Що було з класом — самі можете здогадатися. А от хлопцям стало соромно. Принаймні, я особисто від Ігоря після того жодного поганого слова не чула.

Галина ТУРА,
шестикласниця.

Черкаська область.

ВІДПОВІДІ НА РОЗВАГИ, ЯКІ НАДРУКОВАНО
У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОР. 14—15.

ВЕСЕЛА ПЕРЕСТАВЛЯНКА

Сидять три коти,
проти кожного кота
сидять два коти.
Скільки всього котів?

Відгадка: три.

КРОСВОРД

1. Рак. 2. Вудка. 3. Липа. 4. Ямайка.
5. Вітер. 6. Риба. 7. Роса. 8. Якір.
У виділеній вертикалі: купатися.

РЕБУС

Наговорив стільки, що і в шапку не збереш.

Я НЕ ВІРЮ У ПРИКМЕТИ 13

Пригода, яка трапилась із Сашком Картузиком, розказана ним самим

Я скажу вам по секрету,
Що не вірю у прикмети.
Все то вигадки смішні.
Що, не вірите мені?

Зараз я вам доведу
Й розкажу все до ладу.

... Мала бути контрольна в нас,
Готувавсь старанно клас.
Я ж узяв до рук газету,
Де писали про прикмети:

«На екзамен чи контрольну
Треба готуватися:
Під подушку класти книжку,
Вранці не вмиватися.
... У шкарпетки п'ятачок
Покладіть «на щастя».
... Хай вам чорного кота
Обійти удасться.

... І в тринадцятий трамвай
Ти ніколи не сідай... »

Я книжки зі столу згріб,
Й під подушку — гіркою.
А, як спати вже лягав,
Ще й накрився збіркою.

Щоб поезії мені
Уві сні та вчилися.
(Хоча, чесно, коли спав,
Й буква не приснилася!).

Ну, а вранці, коли встав,
Мило в руки я не брав.
Мужньо так тримався
Й справді не вмивався.

У шкарпетки п'ятаки
Я поклав новенькі,

Взяв портфель й сказав бабусі:
«Будьте здоровенькі!»

В школу я спочатку брів,
Чорних трьох зустрів котів.
Але жоден з них не зміг
Перейти дорогу,
Я стрілою полетів,
Взявши в руки ноги.

І в тринадцятий трамвай
Ні, не сів тоді я,
Аж до школи слідом біг.
Ну, а що тут вдієш?

Пише ж так газета,
Це — лиха прикмета.

В голові од того бігу
Аж гуло,
А контрольної в той день
І... не було.

.....

Цілий тиждень не вмивався,
За котами я ганявся,
Не сідав у «свій» трамвай,
Але ось біди тій — край:

Пишемо контрольну...

Той писав, хто щось та знав,
Я ж книжок не розкривав.
Бо на них я тільки спав.
От вам і прикмети
З вашої газети.

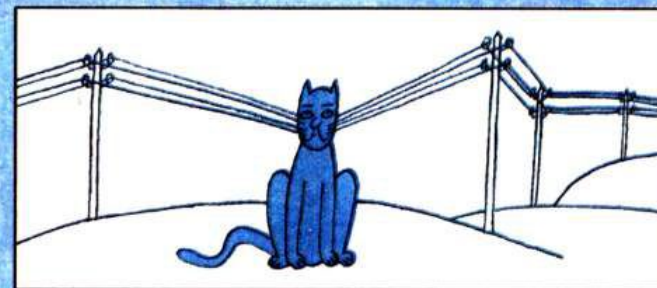
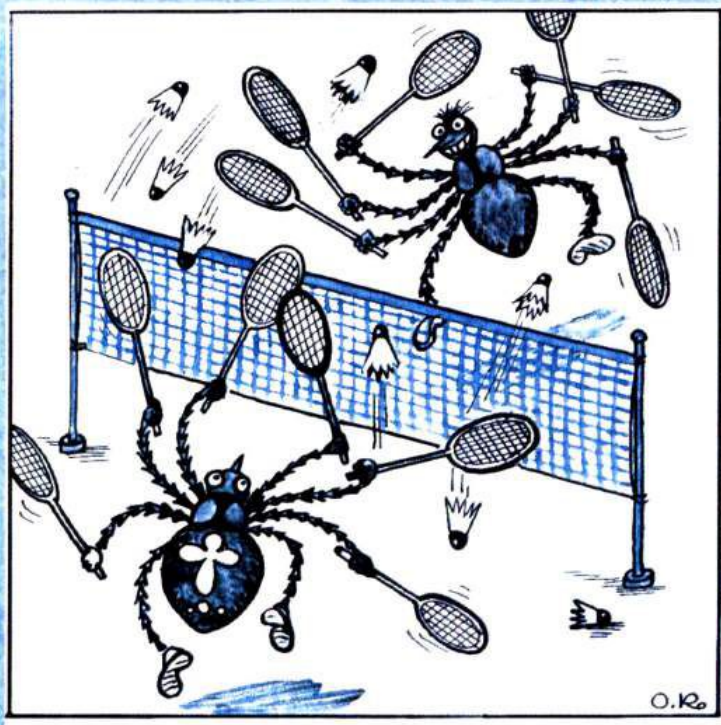
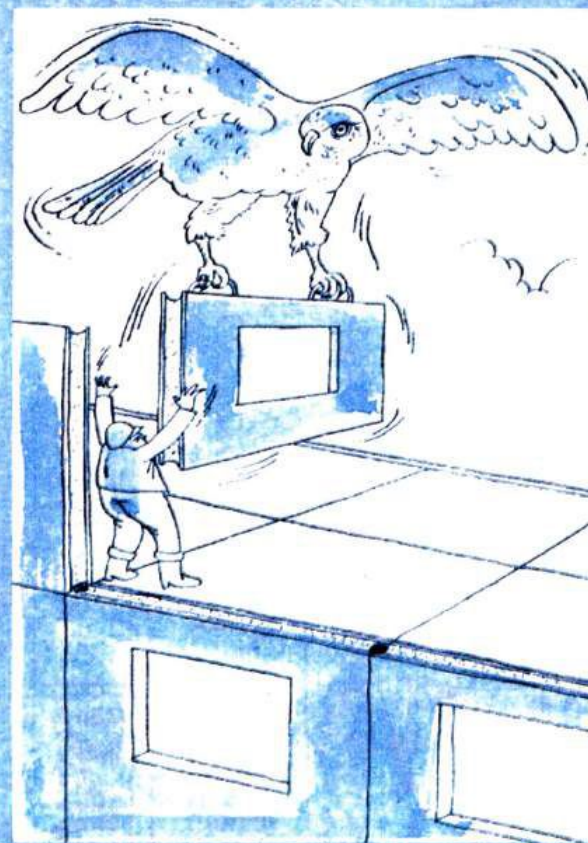
Бо як книжку не розкриєш,
То хоч спи на ній сто літ,
Ти нічого не узнаєш.
Зрозуміло? Всім привіт!

... Ще сказати вам хотів:
Ви любіть усіх котів.
Чорних, сірих і рудих
Й обмине вас сотня лих!

Михайло ПРУДНИК.

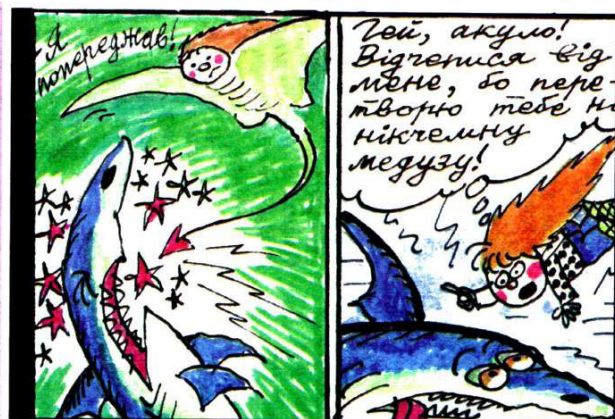
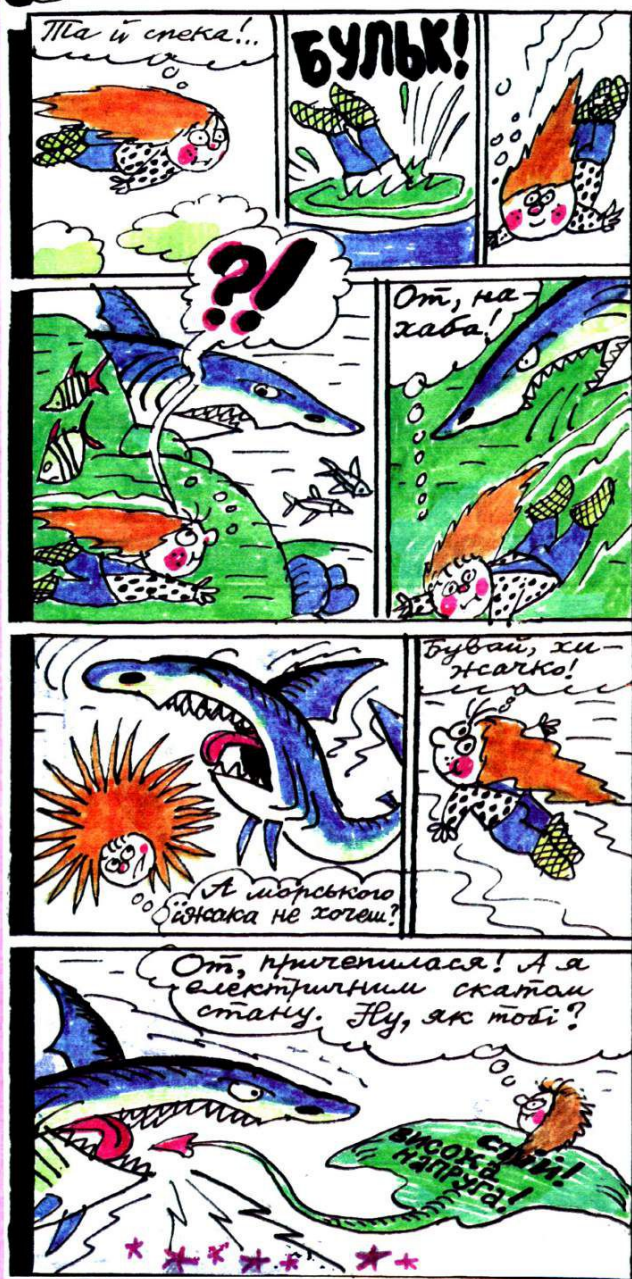

ДИВО-ДИВИЩА

Домовичок Гуп-Гупик

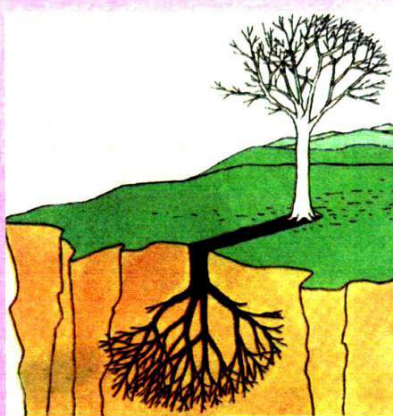
Куточок винахідника ХОЧУ В АФРИКУ!

Хотів би через вашу газету звернутися до спонсорів, які купили б мені путівку в Африку. Справа в тому, що я винайшов чудовий порошок проти тигрів і левів. Можна спокійно гуляти навіть джунглями, не боючись, що тебе з'їдять хижаки.

Цей порошок я випробовував на собаках. Тільки понюхають — тікають з усіх ніг. Я впевнений, що й дикі звірі його б злякалися. А ще добре було б його випробувати на зміях і крокодилах. Чекаю з нетерпінням, що відгукнуться люди, яких зацікавить мій винахід.

Славко ТОПЧИЙ,
третьокласник.

с. Нова Долина
на Ровенщині.

УРОЖАЙ СНІДАНОК

Скажіть, будь ласка, чи можуть двоє хлопців, хай навіть такі кремезні як ми з Миколою, з'їсти зранку цілий урожай вишень? Просто смішно таке чути! Але саме так сказав дід Вадим моєму батькові, та ще й обіцяє в школу про це написати.

Ми справді оце недавно вранці, проходячи повз його садибу, побачили кілька крупних і стиглих ягід на дереві й не втрималися: залізли в його сад і трохи поснідали. З'їли кілька десятків (ну, може, кілька сотен) ягід.

Самі ж знаєте, цього року на вишні неврожай, то, вирішили ми, навіть діду трохи отих ягід — ні продати, ні варення зварити. А нам якраз на сніданок і вистачило. А він каже, що ми з'їли весь його врожай ягід. Хіба це справедливо?

Василь і Григорій ГУЦАЛИ.
с. Снопи на Кіровоградщині.

Подорож у майбутнє

Конструюючи комп'ютер, Сашко Гмиря несподівано для себе сконструював машину часу. Він раптом перенісся у майбутнє на сто років. Відчув себе сивим мудрим, дуже розумним і ерудованим. Навколо метушилися люди майбутнього, про щось з ним балакали, щось розповідали.

Тільки Сашко не міг розчутити, про що вони всі говорили, і тому став дослухатися. Коли раптом чує знайомий голос. Виявляється, то був голос його бабусі. Вона кликала хлопця зняти пробу з варення, яке щойно зварила. Покуштував варення Сашко — і знову опинився в нашому часі.

Лада ГАРМАТЮК,
п'ятикласниця.

м. Ізюм
на Одещині.

МОВ ВІТРОМ ЗДУЛО

Зі мною трапився випадок, який може дати поштовх відкриттю. Адже ніхто і ніколи не зустрічав грибів, які могли б самі пересуватися. А я натрапив саме на такі.

Іду якимсь лісом, аж гульк — ціла галявина білих грибів, їх було стільки, що на кілька кошиків вистачило б. А у мене з собою крім палиці — нічого. Побіг я в село, розповів друзям про знахідку, взяли по кошику і пішли.

Приходимо на галявину — жодного гриба. Мов вітром здуло чи корова язиком злизала.

— Може, ти помилився? — питає мене Вірка.

— Як же тут помилишся, галявина біля дороги, ніде і звертати не треба.

— А може, до нас хтось уже тут побував? — зробив припущення Вовка.

— Хоч якісь сліди, а лишилися б!

І тут я згадав, що про подібне вже десь читав. Здається, то була фантастична повість. Але, як ми знаємо, фантасти усі свої фантазії беруть з життя?

Буду продовжувати спостереження за тією галявиною. А раптом, я справді зроблю відкриття?

Віталій КУЛЬБАБА,
шестикласник.

Дніпропетровська область.

Мій улюблений АНЕКАДОТ

***
— Василью, а чому ж ти повернувся з морфолу рядовим? Он твої товариші мають вищі звання — хто сфрейтор, хто старшина!
— Це все через мою погану звичку — спати з відчиненими вікнами.
— А де ж ти служив?
— На підводному човні.
Надіслав Тимко ЗАДОРЖНИЙ,
Черкаська область.

***
На зупинці кондуктор кричить водієві:
— Миколо, зачекай! Он іще пасажир біжить!
За кілька секунд каже з досадою:
— Поїхали, поїхали швидше, я його знаю — в нього проїздний.
Надіслала Валя ЛУЖКО,
Кіровоградська область.

***
— Що тут трапилось? Чому так багато людей? — запитує перехожий.
— Не знаю, — відповів чоловік з юрби. — Останній, хто все бачив, пішов звідси хвилину п'ять тому.

Надіслав
Борис ДАЦЮК,
Івано-Франківська область.

***
— Якщо директор школи не візьме свої слова назад, я до школи більше не ходитиму.
— А що ж він тобі сказав?
— А сказав він: «Іваненко, ми тебе виключили зі школи!»
Надіслав Олег ПАЛЕХА,
м. Сімферополь.

***
— Тату і мамо, — каже Максим, — ви хочете, щоб я не так рвав взуття?
— Звичайно, — відгукується мати.
— Купіть тоді мені мотоцикл!

Надіслала Катя ЗОТОВА,
Полтавська область.

***
Розмовляють двоє хлопців:
— Учора на вулиці я знайшов підкову.
— І тобі пощастило?

— Ще й як! На radoщах я її підкинув угору і розбив вітрину в магазині.
— Так у чому ж усе такі щастя?
— А в тому, що директор магазину так і не наздогнав мене.

Надіслала
Света ГОВДЯ,
Рівненська область.

***
Чоловік вирішив купити собі такого собаку, щоб той кожного ранку приносить йому в ліжко свіжі газети, які поштар підсовує під двері.
Коли він прийшов до хазяїна, то дуже здивувався: всі собаки однакові, а продавець править за них різні ціни.
— А чого це так? — запитує.
— Тому, що той, який дорожче, буде носити вам газети навіть тоді, коли ви їх не передплатите.

Надіслав Іван ГРАБОУС,
Житомирська область.

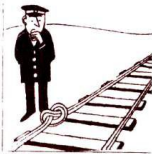
***
Приїхав новий українець у село маму провідати.
— Бачиш, — хвалиться, — які на мені до роги речі! Ось піджак — від Кардена. І сорочка — від Кардена. І штани — від нього...
— Бідний він, бідний, — каже мати. — Ти, синку, цьому Кардену хоч труси залишив?
Надіслав Вадим ДИМИРЕЦЬ,
Київська область.

***
— Тату, моркв'яний сік дуже дорого коштує?
— Ні, не дуже.
— А чого ж тоді мама сварила, що я трохи вилив його на сестрине плаття?

Надіслала Зоя КОМАХА,
м. Лубни.

***
Батько приїхав у місто провідати сина студента, який учився в платному вузі.
— Як добре, тату, що ти приїхав, — зрадів син, — а то у нас саме ввели штрафи за прогули, і я трохи заборгував.
Пішли вони в інститут, батько лізе до кишені й питає — скільки.
— З вашого сина п'ятнадцять гривень за три прогули.
— Тату, — каже син, — плати одразу сто п'ятдесят, бо ж семестр тільки почався.

Надіслав Ігор СОРОКА,
м. Київ.

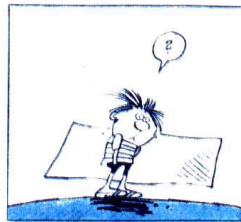

***
— Петрику, скажи, яка у тебе найбільша мрія?
— Хочу мати стільки грошей, щоб купити слона.
— А навіщо тобі слон?
— Я ж не про слона, а про гроші.

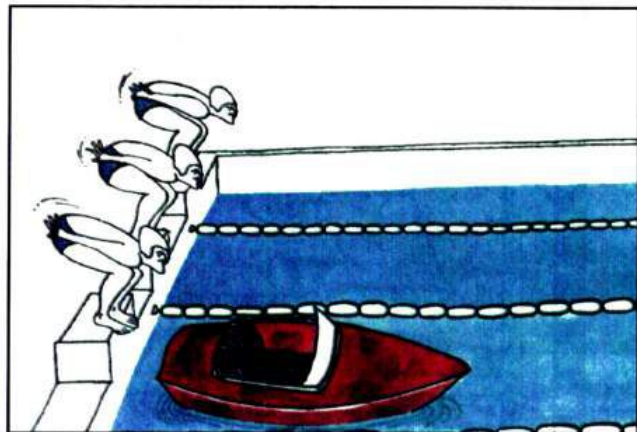
Надіслала Жанна ЛОЗОВА,
Одеська область.

***
Гуляє по Києву чоловік з козлом на повідку. Підходить до нього міліціонер:
— Не можна так — з козлом ходити містом!
— А чого, — дивується чоловік, — он голуби літають, їм же не забороняють робити, що вони хочуть.
— Так то ж птахи миру! — каже міліціонер.
— А я гарантую, — каже чоловік, — що мій козел також не хоче війни.

Надіслав Юрко ЦЕРКОВНИЙ,
м. Луцьк.

Усмішки з моєї колекції

— Що це таке: пухнасте, зелене, лежить під ліжком і стріляє?

— Не знаю.

— Рушник.

— А чому ж — стріляє?

— Сам дивуюсь.

***

— Галинко, морозиво їсти будеш?

— Буду.

— Коли будеш, поклич мене.

***

Автомобіліст постукав у двері хати і сказав господині, щоб відкрила:

— Щойно задавив вашого собаку. Мені дуже шкода. Готовий компенсувати так, як ви скажете.

— Готові? — перепитала господиня. — Тоді сидайте під дверима і гавкайте.

***

— У нас така спека, що кури несуть варені яйця.

— Це що, от у нас коровам морозиво дають, щоб у них молоко не скисало.

***

— Чому твій собака їсть сире м'ясо?

— А справді, треба буде навчити його м'ясо підсмажувати.

***

Іде Микола, їсть шоколадку.

— Дай мені шматочок

«Снікерсу», — просить Олег.

— Це не «Снікерс», це «Баунті».

— Ну «Баунті» дай.

— Ой, зовсім забув, це звичайний шоколадний батончик.

— Ну шматочок батончика дай!

— От бачиш, ти сам не знаєш, чого хочеш!

***

— Петрику, скільки в тебе пальців?

— Десять.

— А якщо відняти чотири?

— Тоді мені не треба буде ходити на уроки музики.

***

Сидить Василько в автобусі й раптом затулив обличчя руками.

— Що з тобою, хлопче? — питає чоловік.

— Не можу дивитися, як дуже старенька бабуся стоїть.

***

Заєць посперечався з ведмедем, хто більше зубів виб'є. Ударив заєць — вибив у ведмедя чотири зуби. Вдарив ведмідь — вибив тільки два.

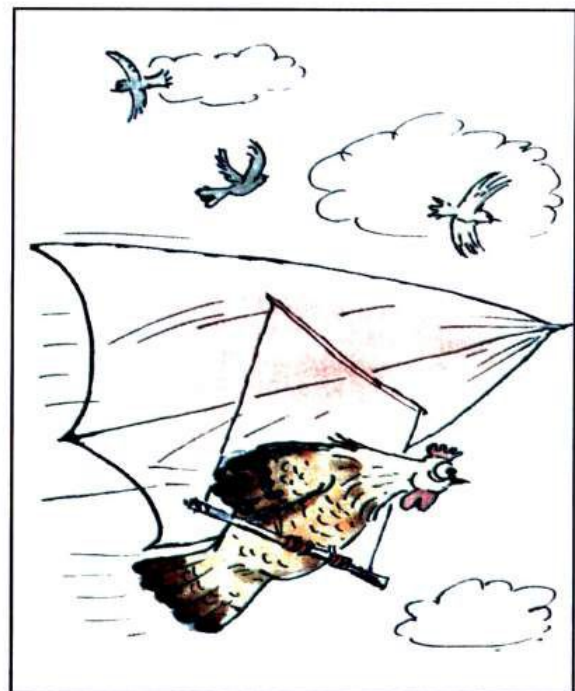
— Так мало? — здивувався ведмідь.

— Біфе ема! — сказав заєць.

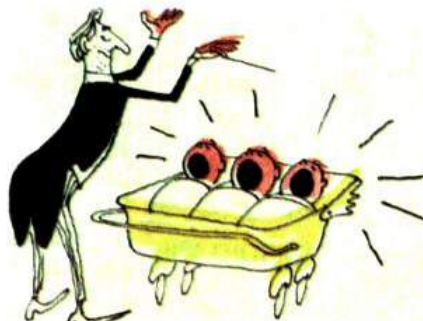
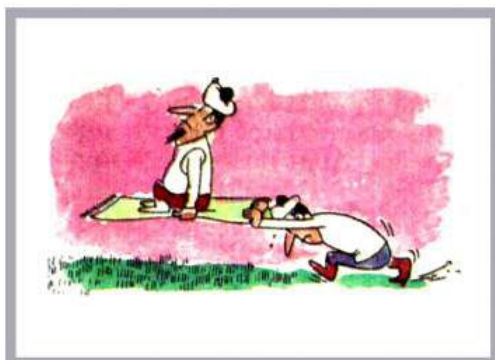
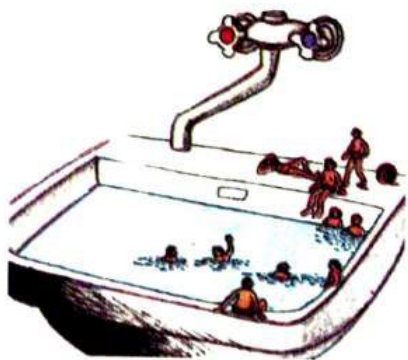
Надіслав

Антон ПАРАХОНЯ.

м. Запоріжжя.

Привіт «Перченья»! Дуже люблю тебе читати, особливо рубрики «Мій улюблений анекдот», «Хочу листуватися». Я теж хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Мені 12 років, люблю слухати музику, малювати. А ще співати, буває, зі сцени... Докладніше напишу про себе в листах. *Моя адреса: 251629, Юдіній Тані, с. Слобідка, вул. Шкільна, Менського району Чернігівської області.*

***

Дуже тебе люблю, «Перченья». А ще люблю фізкультуру, особливо — гімнастику, малювання. Хочу знайти друзів по листуванню. *Моя адреса: 250017, Гамалію Василю, вул. Комінтерна, 20, кв. 50, м. Чернігів.*

***

Захоплююсь я вашою газетою. Вірю, що вона допоможе мені знайти друзів. Мені 12 років. У вільний від навчання час читаю, колекціоную, в'яжу, вишиваю, складаю кросворди і беру участь у конкурсах. Ну, звичайно ж, люблю слухати гарну музику. Пишіть мені, хлопчики і дівчата, а я буду всім відповідати. *Моя адреса: 285130, Гробовій Лілі, смт Більшівці,*

ХОЧУ ЛИСТУВАТИСЯ

вул. Слобідська, 20, Галицького району Івано-Франківської області.

***

Я люблю, «Перченья», тебе читати, бо газета дуже цікава. Мені 9 років. Збираю малюнки і пісні, пишу вірші. Хотіла б листуватися з хлопчиками і дівчатками. *Моя адреса: 258203, Вдовиченко Олені, селище Ірдинь Черкаського району Черкаської області.*

***

Звуть мене Саша. Мені 11 років. До вас писала моя сестра Юля і тепер має багато друзів по листуванню. Я теж хотіла б побачити свого листа під рубрикою «Хочу листуватися». Люблю слухати музику сучасну і класичну, в'яжу, вишиваю, фотографую. Хотіла б листуватися з хлопцями і дівчатами 11-13 років. Усім відповім. *Моя адреса: 290070, Мазур Олександрі, вул. Хуторівка, 30, кв. 95, м. Львів.*

***

Надзвичайно люблю дивитися телефільми і цікаві телепередачі, полюблюю тварин, особливо собак і левів. Дуже мені подобається читати газету «Перченья». Мені 14 років і я хочу познайомитися з хлопцями і дівчатами мого віку. *Моя адреса:*

293514, Співаковій Людмилі, с. Подорожня Стрийського району Львівської області.

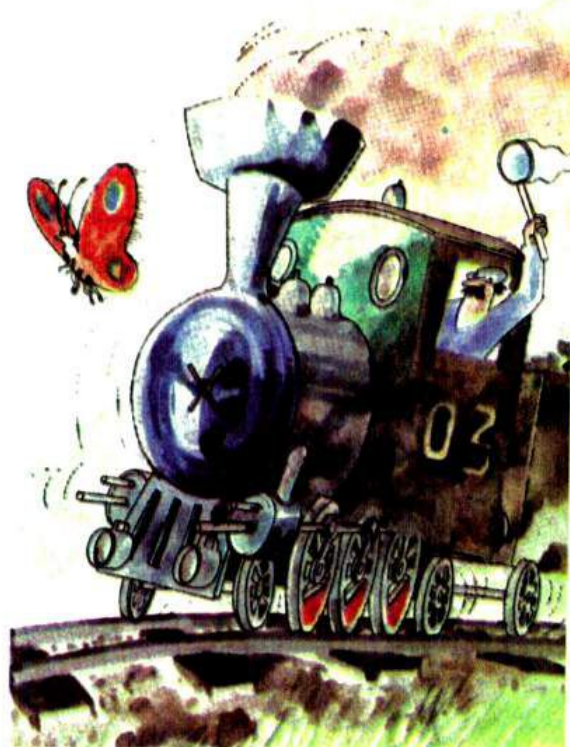
***

Дуже вдячна вам за газету «Перченья». Вона мені дуже подобається. Усе в ній цікаво, у тому числі й рубрика «Хочу листуватися». Я також хочу знайти собі друзів, хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Мені 13 років. Захоплююсь сучасною музикою, вмію грати на гітарі й акордеоні, а ще люблю танцювати і співати. Було б добре, якби з листом надсилали ще й фотокартку. Якщо, звичайно, є. *Моя адреса: 288730, Радзівській Катерині, с. Сказинці, вул. Шевченка, 22, Могилів-Подільського району Вінницької області.*

***

Люблю гумор і тому із цікавістю читаю газету «Перченья». А ще люблю слухати музику і танцювати. Мені 12 років. Відповім усім, хто мені напише. А якщо хтось потребує дружньої поради, то також відгукнусь із задоволенням. *Моя адреса: 329048, Бухвак Олені, с. Ганнівка Новобузького району Миколаївської області.*

Що забувають Зіна

Попросила мати Зіну
Збігати до магазину:
— Купиш сиру і яєць,
Ну і хліба буханець,
З кілограмчик бараболі,
Може, з півкіла квасолі,
Бурячок і дві морквини,
Три добрячих цибулини.
Ще й лишаться, певно, гроші
На цукерочки хороші.
Не минуло і години —
Донька йде із магазину.
Бачить мати, що у Зіни
Майже порожньо в корзині.
— Річ у тім, — сказала Зіна, —
Ледь дійшла до магазину —
З голови повилітало
Все, що ти мені казала.
Лиш згадала, що ті гроші —
На цукерочки хороші.

Маша ОВДІСНКО.

14

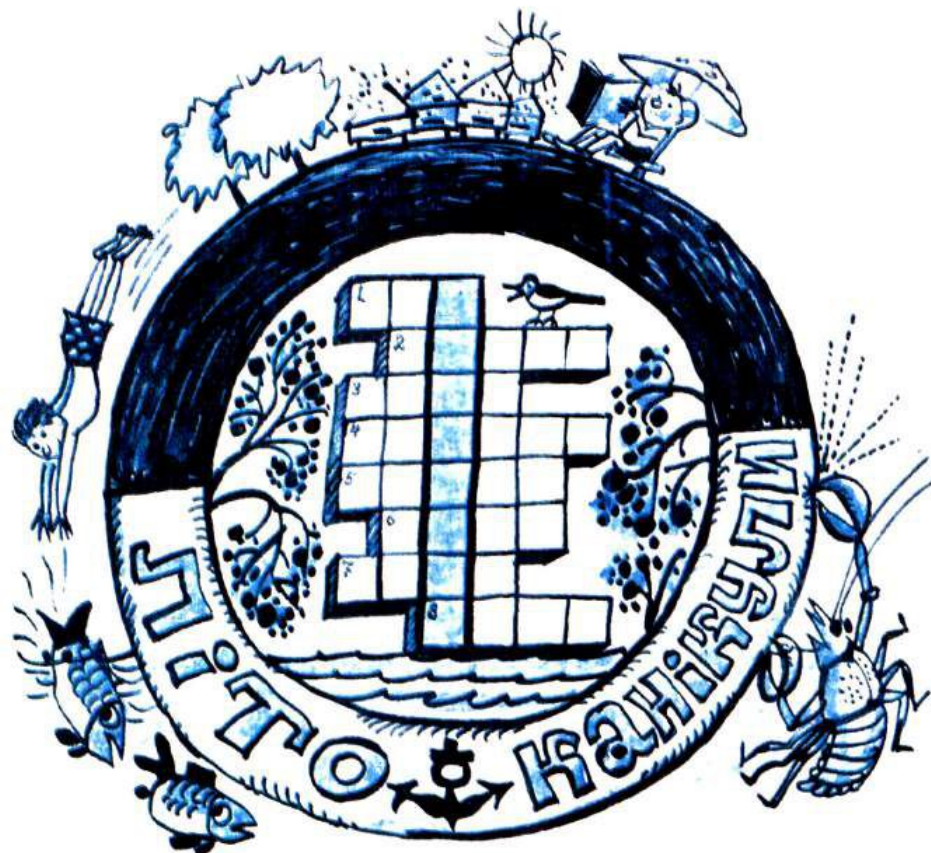

КРОСВОРД

Літо, сонечко, канікули... Миколка проводить його у селі в бабусі. Принесе зранку кролям запашної травиці, а бичкові Зевсику свіжої водиці, поснідає і — гайда на річку... А чого він мчить на річку, ви дізнаєтеся, коли розгадаєте кросворд. Підказку зможете прочитати у виділеній вертикалі.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Щоб не згинуті в біді,
Держить ножиці у воді.
2. Що то за батіжок,
Яким Максимко карасиків
ловить?
3. На честь цього дерева
названо місяць.
4. Який острів каже,
Що він одежа.
5. Живе без тіла,
Говорить без язика,
Ніхто його не бачить,
Тільки чує.
6. Є голова — без волосся;
Є очі — нема брів;
Є крила — не літає;
В холоді не мерзне,
Спеки не боїться.
7. Вранці вийшов:
Ну й краса —
На траві блищить....
8. Коли він потрібний —
Його викидають.
А коли непотрібний —
Його піднімають.

Склав М. ЛИСТОПАД.

Весела переставлянка

Якщо ви правильно переставите склади, а в окремих словах тільки літери, то прочитаете загадку. Спробуйте відгадати її.

ДИТЬСИ РИТ ТИКО,
ТИПРО НОГОКОЖ ТАКО
ДИТЬСИ ВАД ТИКО.
ЛЬКИСКИ ГОВСЬО ТІВКО?

РЕБУС

Той, хто розшифрує кросворд, прочитає українське народне прислів'я.

Склав П. МОЗГОВЕНКО.

«ПЕРЧЕНЯ»
№ 6 (59)

Засновник:

журнал «Перець» та колектив редакції газети.
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.

Свідоцтво КВ № 520 від 21.03.1994 р.

Головний художник — А. ВАСИЛЕНКО.

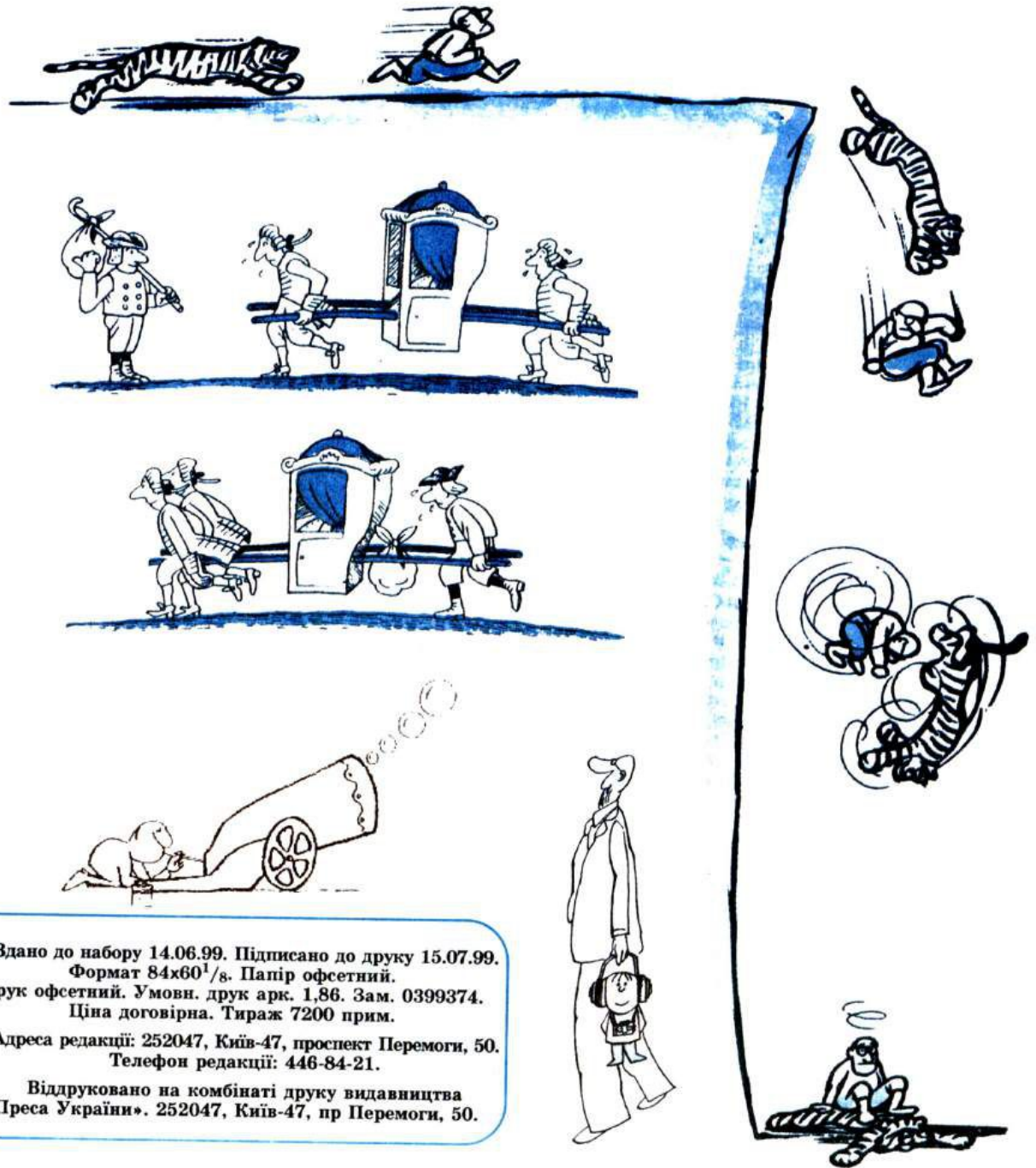
Редактор — Ю. ПРОКОПЕНКО.

Для вас у цьому номері малювали:
А.ВАСИЛЕНКО, О.КОХАН, В.ЛИТОВЧЕНКО.

Здано до набору 14.06.99. Підписано до друку 15.07.99.
Формат 84х60¹/₈. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умови. друк арк. 1,86. Зам. 0399374.
Ціна договірна. Тираж 7200 прим.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Телефон редакції: 446-84-21.

Віддруковано на комбінаті друку видавництва
«Преса України». 252047, Київ-47, пр Перемоги, 50.

★★ ПАЛАЦ ІЗ МОРОЗИВА ★★

